

Diamante în zăpadă

Viorel Darie

Încă de dimineață, de cum văzusem soarele luminând peisajele de basm de afară, mi-am zis: “Nu se poate, azi trebuie să ieșim neapărat afară !”.

Așa că, spre amiază, când s-a făcut cald și frumos, o îndemn pe fetița mea, Corina, care se afla în acele zile în vacanța de iarnă:

- Hai să ne îmbrăcăm și să facem o plimbare afară, prin zăpadă!...

- Da, tătucule! Ce bine-mi pare!...

Ieșim din casă în plină feerie a peisajului de iarnă de la munte. În ultima noapte ninsese din abundență, încât toate pajiștile de pe muntele pe care era situată casa noastră, precum și poienile și toți munții din jur, deveniseră încărcate de bogate plăpumi de ninsoare pufoasă și albă, dând farmec lucrurilor banale din jur, împodobind cu puf alb crenguțele golașe ale pomilor și punând căciuli pe vârfulurile stâlpilor ori așternând perne moi pe câmp și pe cărări.

Mai impresionante decât toate păreau a fi cerul albastru-luminos, dar și acele stelute, cu miile, zămislite de ger în cursul nopții din cristalele fulgilor de nea. Nu ne puteam sătura admirând peisaje feerice create de câmpul alb pe care străluceau diamantele ca un tezaur de vis, lumini care apăreau și dispăreau la fiecare pas din calea noastră.

Corina pășea alături de mine prin zăpada pufoasă, iar ochii ei îmi păreau la fel ca două diamante în lumina soarelui, sclipind sub sprâncenele ei negre și lungi.

- Corina, știi că acest câmp de zăpadă seamănă cu blana unui urs alb uriaș?

- Poate mai degrabă cu blănița moale și albă a unui iepure de rasă!...

- ...Aleasă?...

- ...Da, cea mai aleasă!...

Urcăm sus spre creasta muntelui, răzbind cu greu prin omăt, călcând pe acolo pe unde ar fi trebuit să fie cărarea.

-Tăticule! Ce sunt urmele astea?...

- ...Astea?... Hm!... Trebuie să fie niște urme de iepure. Uite cele două lăbuțe din față, iată-le și pe cele din spate... apoi iar două lăbuțe din față... Tip-Tip!... Tip-Tip!...

Începem să sărim și noi amândoi precum iepurele. În sfârșit, ajungem pe culmea muntelui. Ce spectacol! Ce frumuseți emoționante! Pretutindeni spinările munților, copacii pădurilor, casele din sat, stogurile cu fân, totul și toate erau acoperite din belșug cu zăpadă, albă și pufoasă, imaculată. Pe lângă casele sătenilor se vedeau oile și vitele hrănindu-se cu fânul smuls din căpițe. Se vedeau și cărările făcute de oameni ca să ajungă la izvoarele de apă. Iar pe vârful muntelui era un pâlcc de pini roșcați, cu ramurile atârând de poveri grele de omăt. Și peste tot, deasupra noastră, se întindea un cer albastru, un albastru din cel mai luminos!

- Uite o veveriță, tată! exclamă veselă Corina.

Avea dreptate. Pe ramurile înalte a doi pini din apropiere se jucau două veverițe, fugărindu-se una pe cealaltă să-și fure un con de pin. Crengile de zăpadă se scuturau și umpleau pinii de o perdea de zăpadă.

- Ce drăgălașe sunt!... Uite ce cozi stufoase au!... Și mai au câte un petic alb de blăniță sub piept, vezi?!...

- Da, Corina! Ce lucruri frumoase a creat Dumnezeu ca noi să ne bucurăm sufletul cu ele!...

Chiar așa și era, totul era încântător în jurul nostru. Mai încolo zărim niște urme de lăbuțe de vulpe în zăpadă. Semănau întrucâtva cu cele ale unui câine, doar că erau cu mult mai mici.

- Uite și un iepure! strig eu Corinei, arătându-i o siluetă cenușie căznindu-se să facă salturi prin zăpada pufoasă spre poiana din vale, de lângă pădure.

- Vai, sărăcuțul de el! Ce anevoie sare prin zăpadă!...

- Hai să-l prindem, vrei? o îndemn eu pe Corina.

- Glumești, tată? Ce, chiar așa de ușor se prinde un iepure?...

Și astfel am petrecut minunat în mijlocul acelor peisaje mirifice de iarnă, de basm, de nu ne mai înduram să plecăm de acolo.

De la o vreme mă surprinde faptul că nu mai aud deloc glasul Corinei. Când mă uit spre ea, îi văd lacrimi în ochi.

- Ce-i cu tine, Corina?

- Mă ustură degetele de la mâini... mi-e frig...

- Frig? Dar mânușine unde-ți sunt?

- Nu știu, cred că le-am pierdut!...

Abia atunci mi-am dat seama că mânuțele Corinei sunt reci ca niște țurțuri de gheață. Tot atunci am descoperit că ea nu-și luase flaneluța de lână, cea care i-ar fi ținut atât de cald, pe sub paltonaș. Ce mai puteam să fac? Mi-am scos puloverul și am înfolfolit-o în el. Mi-am scos și fularul și i-am acoperit mâinile amândouă, după ce, mai întâi i-am încălzit bine degetele în palmele mele.

- Hai să ne întoarcem acasă, îi zic. Ne ajunge cât am stat! O să mai venim și mâine!

Ne-am întors pe urmele din zăpadă pe care le făcusem chiar noi când urcaserăm pe munte. Ne-a întors pe aceeași cale și cu gândul că poate vom găsi mănușile pierdute de Corina. Într-adevăr, cam pe-acolo pe unde văzuserăm urmele vulpii prin zăpadă, am găsit o mănușă. Pe cealaltă însă, nicăieri. Găsim în schimb alte urme proaspete ca de vulpe.

- Te pomenești că vulpea a furat mănușa pe care n-o mai găsim! zise Corina.

Ne luăm după urmele cele proaspete ale vulpii. Ici, colo se vedeau și urme de țopăieli prin zăpadă, ca și cum vulpea se tolănise pe alocuri. Pesemne se jucase o vreme, fericită, cu mănușa Corinei. Mai încolo urmele se pierdeau spre un tufiș. Dar mănușa nu se vedea. Totuși, într-un loc în care zăpada era mai bătătorită, am observat ca o grămăjoară care ascundea ceva.

- Nu cumva aici a ascuns vulpea mănușa, așa cum are ea obiceiul să-și ascundă și prada?! întreb eu, aproape sigur pe victorie.

Dezgropând zăpada în acel loc, iată că descoperim mult căutata mănușă a Corinei. Dar biata mănușă arăta jalnic: era mototolită și zdrențuită de nu mai aveai ce face cu ea. Probabil din joacă, vulpea a tot tras de ea până a ajuns o zdreanță!

Ne întoarcem tăcuți către casă. Corinei îi dădură lacrimile în ochi din cauza mănușei pierdute.

- Vezi, Corina, așa se întâmplă când nu ai grijă de lucrurile tale! Nici flaneaua ta cea caldă nu ai luat-o de acasă!...

- De ce mă faci pe mine vinovată? Nu era datoria ta să ai grijă de mine?

- E adevărat, totuși, acum ești o fată destul de mare, ești școlăriță, trebuie să te înveți să ai singurică grijă de lucrurile tale și de felul în care te îmbraci!...

Se făcuse rece de-a binelea. Iarna ziua e scurtă, soarele se înclina deja spre apus. Se simțea deja răcoarea după-amiezei când, deși soarele mai strălucea încă, era totuși un soare din acela “cu dinți“. Acasă, de bună seamă, ne aștepta căldura unui foc de lemne de fag, dar și niște turte dulci scoase proaspăt din cuptor de bunica!